

HADRIÁN

neděle 20/6/2021

REGIONY
MEZINÁRODNÍ
DIVADELNÍ FESTIVAL
HRADEC KRÁLOVĚ

www.festivalregiony.cz

Oficiální zpravodaj
divadelního festivalu Regiony

PŘELET NAD KUKAČČÍM HNÍZDEM – BOJ
O SVOBODU

REPORTÁŽ PODIVUHODNÉ KULIČKY Z DŘEVĚNÉ
SKŘÍNKY

TŘI OTÁZKY PRO SPIŠÁKA, VLASTNĚ ČTYŘI

PRŮLET SÍSEM BERLÍNSKOU ZDÍ (RECENZE)

Václav Havel označil komiks „Zed: Jak jsem vyrůstal za železnou oponou“, knihu Petra Síse, světoznámého výtvarníka a autora knih pro děti, brněnského rodáka žijícího od osmdesátých let v Americe, jako „povinnou četbu pro všechny, kdo si myslí, že svoboda je samozřejmostí“. Kniha byla mnohokrát oceněna v Americe i v Čechách (například Magnesii Litera za rok 2008) a v roce 2019 se dočkala i divadelního zpracování hvězdným tvůrčím týmem Miřenky Čechové a Dominiky Špalkové pod značkou hradeckého Divadla Drak. Obě dámy se zjevně Havlova doporučení držely, neboť výsledkem jejich práce je erudované didaktické divadlo předkládající mladému divákovi průlet československou historií v klasickém rámci let 1948–1989.

Průvodcem je zprvu mladý a postupně dospívající Petr Sís v podání Milana Hajna, jemuž zdatně sekunduje Jazmína Piktorová. Oba herci nejprve v jakési předscéně hovoří sami za sebe, mileniály, kteří se sice za socialismu narodili, ale dospívání už prožili ve svobodných poměrech. Brzy se ale rozehraje scéna Jindřicha Maxe Pavlíčka v podobě točny a dvou velkých promítacích pláten po jejích stranách a spolu s ní i životní příběh Petra Síse, v němž se koncentrují osudy mnoha jemu tehdy podobných lidí. Jako dítě a kluk odsuzující, v dojmu autorit, jež ho formovaly, Ameriku a její kapitalismus, jako mladý muž objevující rockovou hudbu a nonkonformní přístup k režimu. Do toho si stále cosi kreslí. Když dostane na UMPRUM nabídku ke vstupu do strany, odmítne a naděje na oficiální možnosti tvorby se mu zavírají. A tak emigruje, protlouká se, nakonec se uchytává.

Vedle Sísova příběhu jsou ve zkratce prezentovány tzv. velké dějiny: smrt Klementa Gottwalda, spartakiády, povolené a zakázané projevy občanské společnosti atd. Vše v názorné a dynamické podobě dohrávaných videoprojekcí. Jemně z nich probleskují znaky typické pro tvorbu zejména Miřenky Čechové (stínohra, exaltovaný projev na mikrofon, zmiňované videoprojekce, vyprávění jednoho performerera v ich formě čelem k divákům...). Mírný nedostatek akcentace kritických okamžiků tehdejšího života (odvedení nějakého příbuzného do vězení, permanentní šikana ze strany StB, existenciální rozměr nemožnosti studia, potíže s emigrací...), který přeci jen vrhal na inscenaci stín docela přežitelné kovbojky, však její vzdělávací funkci ani strhující atmosféru neu-menšoval.

Dominik Melichar

GLOSA VČEREJŠÍHO DNE

Před nedávnem jsem kdesi v souvislosti s uvolňováním pandemických opatření zaslechla přirovnání s lahví od kečupu. Přišlo mi natolik trefné, že se ho nyní pokusím vysvětlit aplikací na letošní hradecký mezinárodní divadelní festival Regiony. Tu situaci všichni známe, občas si na talíř chceme k libovolné pochutině přidat i trochu kečupu. Jenže láhev protestuje, nic neteče. Obracíme ji dnem vzhůru, mačkáme, klepeme do ní, vehementně s ní máváme. Nic. Naše frustrace a intenzita snažení sílí. A v momentě, kdy se už už chystáme to vzdát, najednou magická síla povolí a místo trošky omáčky „tak na chuť“ je talíř přehlcen kompletním obsahem nádoby. No a podobný šok připravily letošní Regiony. Ulice, které ještě před několika týdny zely prázdnotou, nyní pulzují hudbou a lidským smíchem, radostí ze setkání. Divadlu, které bylo v celkovém součtu více než rok zavřené, se v podstatě nejde vyhnout, číhá na každém kroku, program je tradičně velmi nabitý. A i počasí najednou zařadilo z nuly na sto. Po téměř arktickém jaru najednou panují tropy. Je to nezvyk, je to šok. Ale je to živé, offline, je to paráda. Nezbývá než se v tom kečupu rovnou pořádně vykoupat! Bon Appetit!

Veronika Švecová

15:30, 16:30, 18:30, 19:30 Malé náměstí

22:15 Městská hudební síň

MORETHANTHAT: VNÍMAT VŠEMI SMYSLY!

Na výlet do vábivých spirituálních sfér své diváky vezme inscenace jednoho ze žhavých výtrysků aktuálního divadelního kvasu, mezinárodního Studia MoreThanThat, Lžička pod nos. Přijměte pozvání k rozpravě s jeho uměleckým lodivodem, Nitishem Jainem, a produkční Antonii Dědečkovou.

Jaká byla geneze Vašeho tvůrčího uskupení?

Antonie: Všichni jsme studovali magistra na zahraničním oddělení na DAMU a spojoval nás zájem o tvorbu vícejazyčných představení. Ivana a Lara jsou performerky a herečky a Nitish je architekt a scénograf.

Jak byste definovali způsob a hranice vlastní umělecké tvorby?

Nitish: Základem naší tvorby jsou multisenzorické vjemy a nejjednodušší cesta k nim vede přes pásky přes oči. Švankmajer říká, že společnost je přesycená vizuálními vjemy, a to můj umělecký výzkum hodně ovlivnilo. Rád pracuji s taktilním vnímáním, čichem a chutí a vidím velký potenciál k zapojení smyslových vjemů v představeních. Pracujeme s formátem intimního imerzního představení, který limituje počet diváků, protože počet účinkujících je totožný s počtem diváků. Ale snažíme se najít způsoby, jak Lžičku pod nos prezentovat větším skupinám.

Proč jste se rozhodli zkoumat témata péče a něhy zrovna skrze baladickou tvorbu Karla Jaromíra Erbena?

N.: Kyticí jsem se zabýval už v rámci absolventského projektu na DAMU, protože mě příběhy každé z balad fascinovaly svou univerzalitou – stejné by mohla vyprávět i babička někde v Indii. Zaujalo mě především, kolik různých forem mateřství se v nich objevuje. Péči a něhu považujeme za samozřejmost a jejich hodnotu si často uvědomíme, až když vyrosteme nebo se cítíme osamělí či vykořenění. S tím se ztotožňuje spousta lidí, kteří žijí jako my daleko od domova, rodiny a „matčiny“. A náš kolektiv se takovými tématy zabývá skrze smysly.

Kdo je vaše cílová skupina?

N.: Každý, kdo má otevřenou mysl a je připravený zkusit něco nového! Mezi naším publikem byli dospělí i děti různého věku a každý představení zažije po svém. Specifičtěji bychom rádi představení v budoucnu uvedli pro nastávající rodiče.

Jak vás a vaše tvůrčí směřování ovlivnila pandemická izolace?

N.: Bylo nám rychle jasné, že s představením, které stojí na fyzickém kontaktu publika a účinkujících, budeme mít na chvíli utrum. Zároveň se zážitková představení nedají digitalizovat. Tak jsme využili času k uskutečňování nápadů pro další post-pandemické představení.

Na čem momentálně pracujete?

N.: Vyvíjíme manuál „Smyslového zkoumání Prahy“. Jedná se o aktivity, kterých se mohou lidé ve městě individuálně účastnit. Pro další představení jsme navrhli objekt zvaný chromokuláry, jedná se o částečnou pásku přes oči, která umožňuje vidět jen světlo a barvu. Půjde o další multisenzorické představení založené na světle, barvě a chuti.

Petr KlariN Klár

DIVÁKOVA DEFINICE DNE

DIVADELNÁK JE SRDCOVKA! URČITĚ S NÍM MÁŠ NĚCO NEODMYSLITELNĚ SPOJENÉ, POPIŠ NÁM TO A HOĎ DO BOXU! ZÁŽITEK, PŘEDMĚT, PROSTĚ COKOLI — TŘEBA KONCERT, IMPROVIZACE, PIVO, LOUTKA, KATALOG, KAPELA, ŽIŽKÁČE, STAN... NEJORIGINÁLNĚJŠÍ DEFINICE ZAMÍŘÍ ROVNOU NA STRÁNKY HADRIÁNA A JEJICH KREATIVNÍ STVOŘITEL OD NÁS ZA ODMĚNU DOSTANE FESTIVALOVÝ MERCH! NEZAPOMEŇ NA PAPIREK PŘIPSAT SVŮJ E-MAIL NEBO TELEFONNÍ ČÍSLO, AŤ SE TI V PŘÍPADĚ VÝHRY OZVEME.

PŘISTÁLO U NÁS:

KATALOG

Knížečka plná programu, fotek, anotací a užitečných informací.

Letos mimořádně povedená!

KRÁLOVNA LOUTEK

Bez větší nadsázky lze říct, že pokud se ve městě Jaroměř děje něco divadelního, stojí za tím Jarka Holasová a její, jak někde trefně poznamenává Vladimír Hulec, „víly a baziliškové, jezinky a hejkalové, rarášci a šotkové sdružení v ZUŠ F. A. Šporka“. Jarka Holasová už v roce 1988 na Základní umělecké škole F. A. Šporka zakládala literárně-dramatický obor a za ta léta, co jej vede, se proslavila tím, že své žáky vede zejména k pochopení loutkových principů. Její pečlivé vedení, nekonečný entuziasmus, ale také nadšení jejích žáků už dovedly několik generací dětských, loutkových a studentských divadelníků nejen ke krajským přehlídkám, ale i k oceněním na národních přehlídkách Loutkářská Chrudim, Šrámkův Písek, Mladá scéna Ústí nad Orlicí (zde byla v roce 2019 uvedena inscenace „Na zdraví“, kterou můžete na letošních Regionech zhlédnout 27. 6.) a Wolkrův Prostějov. Řada inscenací pod jejím pedagogickým vedením byla uvedena také na celostátní mezidruhové přehlídce amatérského divadla Jiráskův Hronov, a to rovnou v hlavním programu. Do programu v loutkářském světě oceňovaného Přeletu nad loutkářským hnízdem v pražském divadle Minor, toliko oborové přehlídce nejlepších a nejinspirativnějších inscenací profesionálních a amatérských loutkářů, bylo v průběhu času pozváno už pět inscenací spojených s jejím jménem: „Osudové kolo“ (2009), „Tygr Thomase Tracyho“ (2013), „Kázání děvčátkům a slečnám“ (2014), „O šmolíčkově“ (2015) a naposledy loňský „Erben 1862“, který na letošních Regionech můžete zhlédnout 23. 6. Jedním z velkých úspěchů byla inscenace „Ve dvě na hruškách II.“ (2009), na niž spolupracovala jako režisérka i jako scénografka. Inscenace byla uvedena v tehdejší ročníku pražského festivalu alternativního divadla ...příští vlna / nextwave... a díky tomu také pozvána do programu mezinárodního festivalu profesionálních loutkových divadel Spectaculointeresse v Divadle loutek v Ostravě. Výčet jejích úspěchů by nebyl úplný bez ocenění směřovaných přímo její osobě: v roce 2012 byla Jarce Holasové udělena Cena za rozvoj mladého východočeského loutkářství, v roce 2018 potom Cena za inspirativní vedení současné divadelní generace.

Jarka Holasová ve své loutkářské tvorbě inklinuje především k adaptacím klasických pohádek (např. Pohádky pro Barunku /Perníková chaloupka, Pastýř/, O Palečkovi, O koze či Sedmero krkavců Boženy Němcové, Erbenovu Hrnečku vař nebo pohádku O vlkovi a stínohru O Ježíškovi! bratří Grimmů). Za sebou má však i daleko dramatictější témata. V květnu 2009 spolupracovala na mezinárodním projektu Brundibár, který se konal v její domovské ZUŠ Jaroměř a účastnily se jej děti z České republiky, Litvy, Německa a Slovinska. Brundibár byla opera, která se hrála v Terezíně, a děti se kvůli ní oržily do témat druhé světové války, holocaustu a židovské kultury. Do tradičních pohádkových, mytologických a legendistických narativů pak autorka vměšuje aktuální sociální témata a zejména témata spojená s ženskou otázkou. Její snahou je především povzbudit diváky v hledání vlastní cesty světem, v kritické nahlížení na souvislosti, které jsou s takovou cestou spojeny, k čemuž mají tradiční příběhy coby nositelé ověřených a ozkoušených platforem i pro současnost pomoci. V těchto souřadnicích se odehrává také poslední inscenace z Holasové dílny, kterou jsme tu ještě nezmiňovali a která se v programu festivalu objevila hned v jeho první den. Již jednou zmiňovaný Vladimír Hulec inscenaci, letos uvedenou v Hradci také, na přehlídce středoškolského divadla Audimafor ve zkratce anotuje jako „hororový příběh inspirovaný dávnými mýty a pohádkami – o moru, chudobě, lidožroutství a možná i incestu a také o (sériovém) vrahovi“ a navrhuje, že „inscenaci lze interpretovat nejen skrze sociálně laděný kriminální příběh, ale i jako rituální, podvědomý, symbolický rozchod s dětstvím do světa dospělosti“. Ze všeho dosud řečeného je tedy myslím patrné, že tvorba Jarky Holasové zdaleka neustrnuje, ba naopak. A nadto stále i v souřadnicích spíše okrajového středoškolského divadla může být nesmírně inspirativní.

Dominik Melichar

MÁTE NA TO?

Před branami divadla Drak zaparkoval asi obrovský stěhovácí vůz s nákladem pozůstalosti nějakého tajuplného cestovatele. Řidič a závozník se tu nějak zapomněli, odjeli a tak tu teď, na loučce před divadlem, stojí devět zvláštních, nic z tohoto světa

nepřipomínajících nábytkových kusů, které jako nábytek mohou sloužit jen stěží. Půda, kde ty kousky vystrachali, musí být opravdu podivuhodné místo. Vlastně jde spíše o sochy nebo objekty ze starého nábytku utvořené. Od uměleckých dřevěných objektů standardního stříhu, které byste mohli nalézt v nějaké galerii, je odlišuje drobný aspekt. Každý objekt je nějak svázán s robotikou a audiovizuálním vyprávěním. Jde totiž o devět zastavení ve vyprávění příběhu sira Toneta, chlapíka, který zjevně zažil ve svém životě mnohá dobrodružství a potkal při nich mnoho roztodivných postav. Ty jsou v těchto dřevěných skříňkách zaklety a vysvobodit je alespoň na okamžik tím, že se nechají zpozorovat, může jen ten, kdo je dostatečně trpělivý a taky do jisté míry zručný.

Katalánský soubor TombsCreatius, který se na posledním ročníku hradeckého festivalu (2019) představil poněkud funerální maringotkou Výlet / TheTrip, představuje tentokrát na festivalu „Podivuhodné cesty pana Toneta“ v devíti skříňkách, které jsou diváctvu k dispozici každý den od 10 hodin ráno do poledne a pak od dvou do čtyř odpoledne. Tehdy můžete ke skříňce přijít, vzít kuličku, neboť to je jediný váš šém k cestě za štěstím, tedy v krátkém osvobození postavičky, již pan Tonet na svých cestách potkal. Její představení se skrývá za malým kukátkem. To se ale rozehraje jen tehdy, když se vám podaří kuličku dopravit tam, kam má. Skříňky připomínají klasická kuličková bludiště, jen musíte vyvinout mnohem bystřejší schopnosti než jen um naklánět hrací deskou. Mezi nejsostifikovanější patří bezpochyby bludiště s pianem. Po vhození kuličky se rozehraje jednoduchá sekvence tónů. Před skříňkou pak stojí malé piáno, na něž máte zahrát stejné tóny. Pak teprve se otevrou dvířka, kam se kulička která k nim v mezičase nezadržitelně putuje po soustavě

nakloněných rovin, musí dokutálet. Pro hudebně hlušší jedince je tu pomoc v podobě rozsvěcovaných barevných žárovek odpovídajících barvám na piáno. Takže jde hlavně o paměť. A pro ty, kterým to opravdu nejde, ale fakt se snaží (tak jako já), jsou tu naštěstí dva pánové, kteří vám poradí. Řidič a jeho závozník se naštěstí každý den vrací, aby na ten zvláštní náklad dávali pozor, a když už tu jsou, radí zájemcům, jak s ním obcovat. A pokud se vám to nakonec skutečně povede, v zadní části skříňky v kukátku se jen pro vás rozehraje krátký, nesmírně poetický... ne, tady je třeba se zastavit.

Ani další skříňky vás nenechají v klidu, vyzkoušíte si správná načasování vřodu, balanc na židli či rychlost postřehu. Za jejich kukátky jsou další a další postavy, které sir Tonet na svých cestách potkal. Prozrazovat je by byl ale trestuhodný čin. Jejich zjevení si musí člověk zasloužit trpělivostí a neustálým zlepšováním se. Tak jako sir Tonet.

Dominik Melichar

CO DĚTI A NOVÝ CIRKUS?

Na otázky ohledně inscenace ...A myšlenky létají odpovídá trojice performerů z uskupení Animal Religion Quim Girón, Joana Serra a Joan Cot. Jak vaše skupina přišla ke svému jménu? Máme v ...A myšlenky létají čekat nějaká zvířata?

Animal Religion vznikla roku 2012 a jedním z oborů, které nás inspirují dodnes, je sociologie, respektive studium lidského chování ve společnosti. A proto jsou i živočišnost a náboženství dva koncepty, které v nás vždy budily zvědavost a baví nás o nich mluvit. Odtud Animal Religion. Živočišnost nikoliv ve smyslu zvířat jako takových, ačkoliv nás fascinují, ale spíše ve smyslu „člověk jako živočich“ – jeho základní instinkty a pudy. V ...A myšlenky létají nejde ani o náboženství, ani o zvířata, přestože se loutka jednoho mořského živočicha objeví. Více nás zajímá, jak se naši diváci – děti – chovají v určitém kontextu, zkoumáme ono společenství, ohledáváme společný prostor, kde máme to potěšení hrát.

...A myšlenky létají je vaší první inscenací pro děti. Co vás přivedlo k tvorbě pro mladého diváka?

Samotné by nás asi nenapadlo vytvořit inscenaci pro děti, návrh padl ze strany festivalu El Més Petit de Tots v Katalánsku a nám se moc zalíbil. Získali jsme možnost prozkoumat oblast, kterou jsme neznali, přiblížit se publiku, které je ve srovnání s tím dospělým nevinné a nedotčené. Moc se nám líbí, jak se hra s dětmi může rozvíjet. Zažíváme, jak se každé představení vydává úplně novým směrem.

Reaguje dětský divák skutečně tak odlišně?

Ano, děti ve svém věku ještě nemají tolik referenčních bodů, aby si viděné dokázaly kontextualizovat, a to nám umožňuje bloudit v myšlenkách mnohem volněji a vědět, že publikum jde i tak s námi. Dospělý divák uvažuje mnohem racionálněji, zatímco děti mají obecně lepší schopnost chápat abstrakci a umět se na ni bez problému napojit. Baví nás předkládat bezprostřední nápady a sledovat jak na ně děti reagují.

Co pro vás znamená nový cirkus?

Jako Animal Religion pracujeme s novým cirkusem, ale především interdisciplinárně – spojujeme tělo, světlo, zvuk, abychom rozehráli osobité projekty. Tohle je pro nás nový cirkus. Přestat myslet ve škatulkách a soustředit se na míšení a zprostředkování nápadů, které nás pohánějí vpřed. To je pro nás více než prezentovat jednotlivé postupy jako takové. Většinou pracujeme s abstrakcí, s obecnou koncepční myšlenkou, ale necháváme scénický materiál, aby promluvil sám za sebe. Vždy jsme raději kladli otázky, než dávali odpovědi. Naše inscenace nikdy nevyprávějí konkrétní příběh, ale mají svůj začátek i konec a nabízejí několikrát čtení.

Veronika Švecová

16:00 Studio Beseda

SETKÁNÍ (NEJEN) NAD HNÍZDEM KUKAČČÍM: ROZHOVOR S REŽISÉREM VÍTEM MALOTOU A DRAMATURGYNÍ KATEŘINOU STUDENOU

Kesey, DAMU, Disk. Má smysl něco dodávat? Zcela jistě! Slyšte hlasy budoucnosti středoevropského divadla! Jaká byla Vaše primární motivace ke scénické adaptaci mnohokrát již převedeného díla?

Kateřina: Primárně jsme hledali dílo, které by svým tématem promlouvalo k celému ročníku. A také takové dílo, které by nabízelo dostatečně bohatý materiál pro herce. Přelet nad kukaččím hnízdem nás zaujal nejen svými tématy, ale právě i tím, že dává prostor vytvořit poměrně bohaté postavy.

Vít: Stáli jsme jako ročník před několika úkoly – jednak pracovat s tématem, s nímž bychom všichni souzněli, jednak důstojně obsadit celý ročník a nabídnout tak dostatečný prostor hercům a jejich různým polohám. Ani tak jsme se nevyhnuli různým dramaturgickým ústupkům, například změně pohlaví u dvou postav, což oslabilo střet čistě mužského oddělení se silnou personou vrchní sestry. Výsledek to však podle mého nijak nedegraduje.

Jak podle Vás rezonuje prozaická předloha Vaší inscenace se situací tady a teď?

Kateřina: V románu je hned několik témat, která se dají vztahovat k dnešnímu světu, ať už je to téma boje o svobodu, téma psychického zdraví, strachu a uzavřenosti před složitostí světa, boj o moc...

Vít: Překvapivě silně. Byť je to od prvního vydání knihy téměř 60 let, mnohé se za tu dobu nijak výrazně neposunulo. Vzpomeň například na nedávné kontroverze kolem vedení Bohnic... Zásadní pro nás bylo setkání s MUDr. Janem Pfeifferem, který celý svůj profesní život zasvětil boji proti klecovým lůžkům. Z jeho vyprávění nám bylo leckdy velmi úzko. Shodou nešťastných okolností se jedna z hereček dostala nedávno do nemocnice, bylo to pro ni připomenutí, o čem vlastně hrajeme – o nezpochybnitelnosti osobní svobody a důstojnosti. Bohužel je k některým pacientům přistupováno jako k matérii.

Jakým způsobem pečujete o své duševní zdraví?

Kateřina: Osobně mě velmi mrzí, že se u nás péče o duševní zdraví pořád ještě řadí k tabu tématům. A přitom by o něj měl člověk pečovat minimálně stejně dobře jako o zdraví fyzické. Když mě bolí zub, jdu k zubaři, chodím na preventivní prohlídky, abych předešla problémům. A stejně tak by se mělo přistupovat k péči o zdraví psychické.

Vít: Špatně.

Co Vám dalo a naopak vzalo studium na DAMU?

Kateřina: DAMU je velmi specifické místo. Člověk se má možnost setkat s profesionály z oboru a tvořit v bezpečí školních stěn s množstvím kreativních lidí. Samozřejmě se se studiem na DAMU pojí určitý stupeň náročnosti. A nejedná se jen o časové, ale i psychické vyčerpání. Na druhou stranu je zde vytvořeno prostředí a režim, s jakým se pak studenti potkají v divadlech, takže má člověk možnost si tento režim v menší podobě vyzkoušet ještě dřív, než nastoupí do praxe.

Vít: Dalo mi informace, v něčem změnilo smýšlení o divadle, zmetodizovalo jej, prohloubilo. Dalo mi i silná přátelství a také žaludeční vředy. Vzalo mnoho spánku, duševní odolnosti a co si budem – i některé naivní ideály.

Jaké je Vaše budoucí umělecké směřování?

Kateřina: To je těžká otázka... v dnešní době. Myslím, že ještě uvidíme, jaký dopad bude mít koronavirová situace na české divadlo a i na celou společnost, co vše se promění nebo co se vrátí nazpět.

Vít: Mou vášní je poezie. Ve všech směrech a formách. Ať už psaná či divadelní. Lákají mě komorní texty, obrazivé, metaforické... Středem mého režijního působení byli a snad i nadále budou slovo a herec.

Jaký je Váš vztah k umělecké kritice a jak může přispět k setrvalé divadelní progresi?

Kateřina: Já si vždycky při pojmu divadelní kritika vybavím Nerudu a jeho vliv na ND popřípadě Prozatímní. Baví mě představa kritika jako poučeného diváka, který umí dobře analyzovat dané dílo a přitom dát zpětnou vazbu nejen divákům, ale především tvůrcům.

Vít: Na DAMU jsem přicházel s tím, že rozepře mezi divadelníky a kritikou nechápu, přišlo mi to zbytečné... Jak se člověk dostával hlouběji do nitra problému, došlo mi, že na obou stranách panuje mnohdy nesmyslná zášť. Na jedné straně to mohou být nenaplněné ambice, na straně druhé raněné ego. I z divadelních festivalů často vyplývá, že herci kritiku z hloubi duše nesnáší a představení určené jí se snaží co nejrychleji „přetrpět“. Když stojím na straně kritiky, či divadelní poroty, vždy se snažím alespoň bazálně ocenit práci, kterou divadelníci za inscenací nechali, tahle elementární slušnost bohužel často zcela chybí. Jak z toho ven? Jak pracovat pospolu, posouvat se vzájemně dál... Neřeší se tahle otázka už mnoho let?

Charakterizujte sami sebe jako diváky, čtenáře, autory a strůjce...

Kateřina: Použila bych přídavné jméno „otevřený“. Ke každé látce, dílu, knize se snažím přistupovat jako k něčemu novému, bez očekávání, bez předsudků a čekám, jak na mě zapůsobí.

Vít: Mám rád pivo a fotbal. A divadlo je fotbal je život. Poezie žije, piš a děj se!

Příjemný průlet festivalem přeji a za komplexní odpovědi děkuji!

Petr KlariN Klár

POPELKA NA CUCKY

V Olomouci najdeme kromě třísuborového Moravského divadla (díkybohu) i Divadlo na cucky. Jde o velmi mladou a progresivní scénu, která se snaží rozprodit kulturní život moravského, z valné části studentského města. Dramaturgicky se divadlo orientuje na experiment, autorské divadlo, oslovuje současné tvůrce, kteří zde tvoří inscenace na stálý repertoár, a ten pak doplňují zajímaví hosté napříč možnými žánry. Často lze v prostorách Divadla na cucky vidět taneční divadlo, nový cirkus a vůbec nejčastěji inscenace, které se zabývají společenskými tématy, politikou, environmentálními otázkami a podobně. Do Hradce z Olomouce přijíždí pohádka Tři oříšky, které přiblíží režisér Šimon Spišák.

Proč padla při výběru titulu volba právě na příběh o Popelce?

Velkou roli hrálo, že je to v Čechách asi nejznámější pohádka díky filmu Tři oříšky pro Popelku, což nám sedělo i k tématu, které jsme chtěli řešit. Pracovali jsme se stereotypy, takže pohádka, kterou zná několik generací, se nám velmi hodila. Lidé dokážou citovat hlášky, písničky...

Takže filmové zpracování nebylo překážkou, se kterou byste se museli vypořádat, ale naopak důvodem k výběru?

Původně to pro nás trochu na obtíž bylo, ale pak jsme se právě rozhodli toho využít. Postupně se z toho stala výhoda. Já často, zejména při práci na Slovensku, používám notoricky známé tituly a pracuji s očekáváním. Děti většinou vědí, co čekat, jak to skončí, takže se dá využít různých zvrátů a podobně.

Co děti a politické divadlo? Patří politika do divadla pro děti a mládež?

Určitě. Když se v dětském divadle budeme dotýkat určitých sociopolitických témat, tak tím připravujeme diváka, že až vyrostete, bude na politiku v divadle zvyklý. V divadle pro dospělé už je to téměř nutné se těmito tématům věnovat. Takže určitě patří, ale je s tím samozřejmě třeba pracovat citlivě. A svým způsobem to lze najít i v Třech oříškách. Možná to není úplně vysloveně politika, ale určitě společensko-politické otázky.

Celou inscenaci odehrají dva herci. Jaké jako režisér kladeš na herce nároky, jak vypadá ideální herec pro Šimona Spišáka?

Těžko říct, takového jsem ještě nepotkal. Asi jich bude velmi málo. Ne že bych pracoval se špatnými

herci, ale ještě se mi nestalo, že bych měl herce, kterému bych nemusel skoro nic říkat, nebo který by neměl nějaké výhrady. Ale možná je to i tím, že často pracuji v loutkových divadlech na Slovensku, kde je velmi malá zkušenost s činoherním herectvím, protože jsou to v první řadě loutkoherci. A já když už s loutkami pracuji, tak ale jiným způsobem, s nějakým komentářem, herec je pro mě důležitější než loutka jako taková.

Veronika Švecová

NEDELE 20/6/2021

10.00	Plenér před Divadlem Drak	PODIVUHODNÉ CESTY PANA TONETA THE STRANGE TRAVEL OF MR. TONET	120 min Tombs Creatius Bellpuig (CAT)
11.00	Hlavní scéna Divadla Drak	DO HAJAN! BEDTIME!	60 min Divadlo Drak Hradec Králové
13.00	Plenér před Divadlem Drak	RECYLOUTKA RECYPUCKET - ARTISTIC WORKSHOP	240 min Aneta Kohoutová Hradec Králové
14.00	Žižkovy sady PROSTOR PRO POINT	ZACHRAŇ DÍTĚ - PREVENTIVNÍ DEN PRO RODIČE SAVE THE CHILD - A PREVENTATIVE DAY FOR PARENTS	240 min PROSTOR PRO Hradec Králové
14.00	Plenér před Divadlem Drak	PODIVUHODNÉ CESTY PANA TONETA THE STRANGE TRAVEL OF MR. TONET	240 min Tombs Creatius Bellpuig (CAT)
14.00	Žižkovy sady	OPEN POCKET OPEN POCKET - ARTISTIC MARKET	240 min výtvarný market
15.00	Studio Divadla Drak	...A MYŠLENKY LĚTAJÍ ...AND IDEAS SOAR	30 min Animal Religion Barcelona (CAT)
15.00	Divadelní stan	TRÍ ORÍSKY THREE NUTS	50 min Divadlo na cucky Olomouc
15.00	Žižkovy sady	AKTIVITY PRO DĚTI A RODIČE ACTIVITIES FOR CHILDREN AND PARENTS	270 min Salinger Hradec Králové
15.30	Letní scéna	O SLEPIČCE THE HEN	45 min Jarka Holasová Jaroměř
15.30	Malé náměstí	LŽIČKA POD NOS A SPOON UNDER THE NOSE	40 min Nitish Jain a kol. Praha
16.00	Studio Beseda	PŘELET NAD KUKACČÍM HNÍZDEM ONE FLEW OVER THE CUCKOO'S NEST	135 min Divadlo Disk Praha
16.00	Studio Divadla Drak	...A MYŠLENKY LĚTAJÍ ...AND IDEAS SOAR	30 min Animal Religion Barcelona (CAT)
16.00	Plenér před Divadlem Drak	NA VLNÁCH HUDBY ON THE WAVES OF MUSIC - MUSICAL WORKSHOP	120 min členové kapely Goji Hradec Králové
16.00	Žižkovy sady	LOUTKA DO RODINNÉHO DIVADLA A PUPPET FOR A FAMILY THEATRE	90 min Kosmo Nauty - stories Praha
16.30	Malé náměstí	LŽIČKA POD NOS A SPOON UNDER THE NOSE	40 min Nitish Jain a kol. Praha
17.00	Klub Divadla Drak	DŮVĚRNOSTI PANA ORCHESTRA LES INTIMITÉS DE L'HOMME-ORCHESTRE	35 min La Mue/tte Nancy (FR)
17.00	Městská hudební síň - Rytířský sál	NEJMENŠÍ ZE SÁMŮ THE SMALLEST OF THE SÁMI	35 min Československé Klacky Praha
17.00	Šapitó Žižka	ŠVEDOVANÉ FILMY SWEDED FILMS	60 min UMSKUP Praha
18.00	Městská hudební síň - Rytířský sál	NEJMENŠÍ ZE SÁMŮ THE SMALLEST OF THE SÁMI	35 min Československé Klacky Praha
18.00	Atrium Radnice	SKEČ KABARET SKETCH CABARET	60 min Divadlo Jesličky Josefa Tejkla Divadlo Jesličky Josefa Tejkla
18.30	Malé náměstí	LŽIČKA POD NOS A SPOON UNDER THE NOSE	40 min Nitish Jain a kol. Praha
19.00	Hlavní scéna Klicperova divadla	VOJCEK VOICEKAS (WOYZECK)	90 min Lietuvos Nacionalinis Dramos Teatras Vilnius (LT)
19.00	Klub Divadla Drak	DŮVĚRNOSTI PANA ORCHESTRA LES INTIMITÉS DE L'HOMME-ORCHESTRE	35 min La Mue/tte Nancy (FR)
19.00	Městská hudební síň	PIVO BEER	75 min Spolek Šprajc Obecnice
19.00	Šapitó Žižka	STAND-UP SHOW STAND-UP SHOW	60 min Underground Comedy Praha
19.30	Malé náměstí	LŽIČKA POD NOS A SPOON UNDER THE NOSE	40 min Nitish Jain a kol. Praha
20.00	Divadelní stan	CESTA KOLEM MÉHO POKOJE A JOURNEY AROUND MY ROOM	40 min Juraj Mitro a kol. Brno
20.00	Nové Adalbertinum - dvorana	JEDLÍCI ČOKOLÁDY CHOCOLATE EATERS	110 min Spolek divadelních ochotníků Diviš Žamberk
20.45	Letní scéna	FACTORIAL!ORCHESTRA FACTORIAL!ORCHESTRA	90 min koncert
21.00	Plenér před Divadlem Drak	PAN ORCHESTR L'HOMME-ORCHESTRE (ONE MAN BAND)	30 min La Mue/tte Nancy (FR)
21.00	Jižní terasy	ŠKOLNÍ VÝLET SCHOOL TRIP	30 min Václav Bartoš Hradec Králové
22.00	Šapitó Divadla Drak	SHIZZLE ORCHESTRA SHIZZLE ORCHESTRA	60 min koncert
22.00	Hudební stan	ŠIMANSKÝ - NIESNER ŠIMANSKÝ - NIESNER	45 min koncert
22.15	Městská hudební síň	HEIMATSCHUSS ANEB MOJE DĚDA TVOJE DĚDA	

Partneři

Pořadatelé

